

De Probatis|| Sanctorvm|| Historiis

Partim|| Ex Tomis Aloysii Lipoma-||ni, Doctissimi Episcopi, Partim Etiam||
Ex Egregiis Manuscriptis Codicibvs, Qvarvm permultæ antehàc nunquàm
in lucem prodière

Qvi ... Illas Omnes Complectitvr Historias, Qvæ Post Secvndam Sex
Tomorvm Editionem ...

Surius, Laurentius

Coloniae Agrippinae, 1586

VD16 ZV 1269

De S. Bononio Abbate.

[urn:nbn:de:hbz:466:1-77432](https://nbn-resolving.org/urn:nbn:de:hbz:466:1-77432)

VITA S. BONONII ABBATIS MONASTERII
 LOCEDENSIS, QVOD EST IN AGRO VERCELLENSI,
 quam ex duobus codicibus, quorum alter apud Canonicos Cathedralis Ecclesie, alter
 apud Monachos S. Stephani Bononiae asservatur, Illustrissimus & Reueren-
 dissimus Cardinalis & Episcopus Bononiensis Gabriel Paleotus
 ad nos exscriptam misit, vnde eam de sententia
 nihil, at stylium aliquantum immu-
 tantes, excerptimus.

BEATVS Bononius Bononia oriundus, cum vitam sa-
 pientis hominis mortis esse meditationem legendo didi-
 cisset, serio hoc & saepe apud animum voluens, a primis
 statim annis mundi huius delicijs repudiatis in S. Stepha-
 ni monasterium, quod est Bononiae, se abdidit, vt seculo
 excluso & mundo mortuus Christo totus viueret: nihil
 interea pensi habens, quae homines vel loquerentur, vel
 sentirent. quippe qui legerat, primam monachi virtutem
 esse, hominum iudicia contemnere, & illud Apostoli sem-
 per memoria repetire: Si adhuc hominibus placerem, Christi seruus non essem. In
 illo autem S. Stephani monasterio cum in sanctarum virtutum diuinaeque con-
 templationis pijsissimis exercitijs multum per aliquot annos profecisset, ad perfectio-
 ra charismata contendens, patria, amicis, domo, vrbisq; frequentia desertis, Baby-
 lonis Aegypti solitudinem adiit, vt a sperioris ac durioris vitae freno corpus perfe-
 ctè edomaret, ac spiritui obsequens planè redderet. Euenit autem fama & virtutū
 eius fragrantia ad Aegypti incolas peruadente, vt ea capti ac deliniti Aegyptij pro-
 ceres, ac potior pars populi ad eum amore ac singulari beneuolentia complecten-
 dum, vehementer incitarentur: ita quidem, vt potestatem facerent, ea istis in locis
 instituendi, quae ad religionis restaurationem barbarica feritate conculcatam per-
 tinere censuisset. Quod cum frequenter vrgerent, gauisus pius pater, & Deo, qui
 feroces barbarorum mentes mitigasset, gratiam referens, occasionē tantam mini-
 me sibi negligendam ratus, operi sedulo institit, primū diruta multis in locis
 templa restaurans, & post iactum hoc virtutum suarum quasi spirituale funda-
 mentum monasteria deinde plurima securans, per quae coetus monachorum di-
 stribuit, Abbates constituit, eosque secundum à D. Benedicto praescriptam regu-
 lam vitam religiosè traducere iussit.
 Ipse autem non in vno loco consistens Aegyptum peragrabat, verbi Dei semi-
 na vbique spargens, ex quibus magnus credētium numerus succreuit, ac tanquam
 ager quiuis fertilis messem copiosam fructumque & centesimam, & sexagesimum,
 & tricesimum produxit: cum signis etiam atque miraculis editis, eorum animos
 ad offensum adhibendum frequenter permoueret. Sic cum fortè in nauī Aegyptijs
 mercatoribus, quibus cum Alexandriam vnā nauigabat, Christum annunciarer, &
 subita tempestas exorta in certum omnes vitae discrimen conijceret, illique atto-
 niti, & omnia alia spe destituti, Deum quem ipsis annunciat se credere professi,
 ad eius opem confugerent, obstantes, vt pro salute omnium Deum suum de-
 precaretur, nuncupato insuper voto Christiana sacra se suscepturos, si praesens eius
 numen experti salui euaderent, postquam ad precum praesidium sanctus se con-
 uertit Bononius, tempestas repente discussa, & serenitas reddita est, & Alexandri-
 am incolumes ad portum omnes applicuerunt. nec mora, quos ad ipsius preces
 ex mortis quasi faucibus Deus eripuerat, in eis per baptismi gratiam ipse nouam
 vitam restaurat.

Hæc aliæve eiusdem generis admiranda opera celebrem eum per Alexandriam
 effecere quorum, cuium nē fauor eum nimium extolleret ac transuersum ageret,
 clam inde egressus Babylonis ad amicam solitudinem iterum secessit, vbi vigilijs,
 ieiunijs, orationibus, pijsque alijs bonorum operum exercitijs, cum ipse sedulo
 operam daret, tum alijs vitæ viam praebat, praemonstrabatque: neque potentibus
 blāditus, & eorum per turpem adulationem amicitiam ac fauorem nimis abiectè
 appe-

30. Auguſt.
Cap. 1.

Monaste-
rium à pri-
mis statim
annis in-
greditur.

Gal. 1.

Secedit in
Aegypti so-
litudinem

Templa
per Aegypti-
um & mo-
nasteria
restaurat.

Cap. 2.
Aegyptijs
Christum
annunciat

Precib. ad
Deum su-
is tempe-
statem

Cap. 1.
Redit ad
solitudinē

SURIUS

q. d. per
M. Ober
RVIII
5

appetens, neque tamen eos quauis superbos & insolentes per nimiam austeritatem negligendos, aspernandos ac fastidiendos sibi ducens: hoc quidem, vt omnibus omnia factus omnes lucrifaceret: illud autē, diuina illius non immemor comminationis, Vt vobis qui consuitis puluillos & ceruicalia sub omni cubitu accipendas animas. Ecce ego disrumpam eos, vt non vltra capiat animas volantes. Non ille prosperis nimium efferebatur, aduersa eum deicere non poterant. Pauperum indigentiam non tantum ipse subleuabat, sed ad opem illis ferendam etiam diuites sedulo exhortabatur, ac incitabat. Et tam quidem erga alios sollicitam curam gerebat: ipse autem in suscepta semel vitā austeritate perseverans, pro molli lecto duram humum, pro delicatis linteaminibus asperum cilicium, pro ceruicali commodo lapidem, cui caput inclinaret, commutabat, ac sic quiescere consueerat, si quies dicenda est, quā iugibus per dies & noctes orationibus fatigabatur, ita quidem, vt Davidis illud sibi vsurpare potuerit, Lauabo per singulas noctes lectum meum, lachrymis meis stratum meum rigabo.

Cap. 4. Graues per illa tempora procellae Aegyptum vniuersam concussere, Romanis Aegyptios bello persequentibus, commissoque praelio cum vtrinq; magna litragessieret, neque triumphus Christianis satis feliciter succederet, eorum etiam plurimi captiui ducti sunt, & inter eos etiam diuina memoria venerandus Vercellensis ecclesiae antistes Petrus. Qui in tantam pertractus miseriam inquirebat diligenter, si quis per eam regionem Christianus esset, cuius consilio atque ope liberari posset. Indefinenter autem suspiranti neque vllum precandi finem facienti, adfuit qui in se sperantes nunquam deserit Deus, & S. Bononium in illis regionibus vitam agere admonuit. Qui accessit nihil praetermisit, quae ad eum ceterosque

qui carceribus conclusi tenebantur consolandos ac liberandos excogitare posset, itaque & carceris custodes, vt ad eos sibi liber aditus pateret, muneribus sibi deuinxit: & regiam familiam ipsamque regis coniugem in suas partes pertraxit, vt pro captiuis suis fratribus intercedere vellent. Regem ergo, cum per horros odoratissimis balsamis confitos animi causa certo quodam tempore obambulet, vnanimis vnō ore diuino planē instinctu, aggressi quod supplices rogabant, vt captiuos Christianos Bononio condonaret, facile impetrarunt. Nani ergo impositos postquam mare transissent Hierosolymam primum, inde in montem Sinai perduxit, quem ipse sibi habitationē iam tum animo designabat, vt in eo sicut Moyses olim Dei legem, sic ipse spiritus sancti gratiam adipisceretur. Post quae loca perultrata Constantinopolim contendit, vbi cum ad littus appulissent, tanquam a quibus metuendae insidiae essent ad Imperatorē delati, eius iussu custodiae mancipati sunt, antequam qui essent, & quid venissent edoceri se esset passus, quorum cum deinde innocentiam referentibus in ea vrbe Dei cultoribus didicisset, non solum liberos, sed muneribus ex fisco insuper vestibusque donatos, eorum sortem miseratus dimisit. Conscensa igitur rursus naui, cum lati in suā quippe patriam reuersi essent, etiam Petrus Episcopus suae sedi est restitutus, cui multo post tempore praesuit.

Ceterum Bononius Dei seruus ad montem Sinai regressus cum totum illic diuinā se legi mancipasset, magnarum virtutum signis ita inclauit, vt gratissimo sanctissimae suae opinionis odore Hierosolymam & vicina Hierosolymis loca replet. Cum non multo post autem Locedensis monasterij, quod est in dioecesi Vercellensi, Abbas obiisset, qui supra nobis memoratus est Vercellensium Pontifex Petrus cum accersendum duxit, vt defuncto Abbati sufficeret, quod quāuis à se onus rejicere serio conaretur, tamen cum is nullum sollicitandi & rogandi finem faceret, nè diuinā vocationi resistere velle videretur, cessit tandem, & humeros ei submisit, paterque monachorum quauis inuitus factus est. Ecce autem antiquus humani generis hostis, virtutum eius, quibus hic quoque coruscare incipiebat, vt et bonis operibus infestus, splendorem non ferens, aduersus sanctum pastorem consurgit, & monasterio procellae quodam turbine commoto, eum oppugnare aggreditur, vt latam bonorum fructuum segetem, quam hunc cultorem producendum conijciebat, remoueret. Ille verò memor huius ad suos discipulos Christi consilij, Si vos persecuti in vna ciuitate fuerint, fugite in aliam, per summam humilitatem scandalum declinans in Hetruriam interim secessit. vbi reparato ad plenum, & secundum legem Dei & sancti Benedicti regulam instituto monasterio, miraculis patris celebris etiam redditur.

Conquit.

Matth. 10.
In Hetruria monasterium restituit.

Locedensis Abbas sit inuitus.

Petrus Vercellensis episcopus ad sedem suam rediit.
Cap. 5.

Liberandis captiuis operam diligentem nauat.

Petrus Vercellensis Episcopus captus ab Aegyptijs.

Conquieuerunt interea excitati motus, quibus Locedense monasterium concu-
tiebatur, & ipse Domino reuocante ad illud reuersus, platas quas diuina adiutus gra-
tia consecerat, pie conuersionis quasi fomentis, vt coalescerent, lateq; ramos dif-
funderent, irrigare satagebat. Quo magis autem etiam hic in monasterio per mul-
ta annoru curricula, quibus hoc rexit, omnib. conspicua eminenter fulgerentq; vir-
tutum eius insignia, eo de se submissus sentiebat, & latere studebat magis, illud se.
cum reputans, quod Saluator inculcat: Cum feceritis quae praecipio vobis, dicite,
Serui inutiles sumus: quod debuimus facere, fecimus. Inter cetera quae preclare in
vita gessit, magnis impensis, cura atque labore templo extruendo incubuit, quo co-
summato opere, cum se per omnem vitam irreprehensibilem exhibuisset, tempus
quae adesset, quo eius labores Deus remuneratus aeternae ei gloriae brauium dona-
ret, spiritum creatori reddidit. Calend. Septemb. anno Dominicae incarnationis
1026. Actum quidem, qualis quatusque in vita fuisset, clare omnibus patuit, per ea
quae ad eius sepulcrum edebantur miracula. Nam ad illud plurimas aegritudines cu-
ratas nouimus, & de die in diem ipsius meritis fidem credentium informari gaude-
mus, sicut olim praedicationis suae verbis, ita nunc miraculorum signis. His vero per-
moros venerabilis Vercellenis Ecclesiae Episcopus Ardéricus, non multis post eius
ex hac vita transitum diebus, diuino plane instinctu atque consilio, Christi Confes-
sori debitam deuotionem impensurus, altare supra sacratissimum eius corpus eri-
gendum & dedicandum pie censuit: quod suum consilium cum ad Clerum & suae
fidei commissam plebem retulisset, cum plausu exceptum sic est, vt vnanimis de-
cerneret Apostolica auctoritate, consensu, & approbatione roborari ac confir-
mari oportere, vt quando hoc ille ratum haberet, & religio, & beatissimi Bononij
commemoratio maiori pietate celebrarentur. Romam ergo ad Iohannem Ponti-
ficem pius hic pontifex profectus, postquam commemoratis quae ad eius sepulcrum
edebantur miraculis de eius sanctitate fidem satis fecisset, assensum statim & appro-
bationem impetrauit, ac tum domum reuersus altare cum magna vniuersae plebis
laetitia erexit ac consecrauit, adiuuante Domino nostro Iesu Christo.

Miraculis
post mor-
te claret.
Verba hae
scriptoris
arguunt e-
qualem il-
lorum te-
pori fuit-
se quod in
praefatione
ad miracu-
la & in ip-
sis miracu-
lis clari-
us cerne-
re li-
cet.

Sigonius
Iohannem
X X. circa
haec tem-
pora ha-
bet.

AD MIRACULA AB EO EDITA PRAEFATIO,
*incerti quidem auctoris, sed quae aequalem illorum
temporum fuisse arguit.*

Ratiâ nostri Redemptoris, qui fideles suos mundo mortuos se-
cum viuentes & in caelestibus conregnantes multorum signis mi-
raculorum ostensis perspicue demonstrat, apparet viros fuisse
quorum studio ac labore veteris & noui Testamenti sanctorum
patrum opera atque virtutum per eos calitis facta signa, quibus
ad diuinum amorem excitarentur, posteris scripto relinqueren-
tur. Quisq; autem illorum, sancto Spiritu ubi vult spirante, & non
oēs suas gratias vni, sed per partes cunctis tribuente, pro viriū seu
ingenij capacitate vel pauca vel plura studuit prout potuit exarare. Ergo fratribus
mirae deuotionis, vt miracula per sanctum Bononium, siue dum viueret, siue post
eius obitum facta schedulis traderem obnixè rogantibus, atque praefatorum scri-
ptorum mihi reuerti exempla obijcientibus, quorum ego minimo nullo modo
me audeo comparare, sciens me modicae scientiae, sed in Domino spei maxime, qui
linguas infantium facit disertas, tandem diutina eorum deprecatione deuictus, at-
que in ipsorum obsecrationibus, tanrique Confessoris supplicationibus pro me ad
Dominum confisus, pauca de multis vltra meas vires negotium praesumendo, nō
patiens cuncta esse incognita, conor memoriae tradere. Quorum si nulla fieret de-
scriptio, nē meriti commissum talentum abscondentis in terra particeps essem ti-
meo. cum testante scriptura bonum sit secretum regis celare, & honorificum ope-
ra Domini laudare & magnificare. Vnde obnixè oro lectores, vt non sint huius o-
peris detractores, nec verborum rusticitatem attendant, sed quae hic habentur vera
esse credant. Quia eorum quae refero plura ego ipse vidi, non vna autem à me à ve-
ridicis & fidelibus viris audiui, multorum testimonijs confirmata.

Beato igitur Bononio solennis hic mos erat, vt nocturnis hymnis laudibusque
peractis, in oratorio persisteret, & fusis vbertim lachrymis Deum pro felici Ecclē.

Vita à se &
à fide dig-
nis audita
narrat au-
thor.

I.
Solēnis S.
Bononijcō
fuerit.

f

suae statu,